

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **K. M.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 21 marca 2024 r., sygn. akt II Ka 8/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim,

z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt II K 19/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 13 sierpnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego K. M. , który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości. W sporządzonej kasacji obrońca podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów art. 47 Karty Praw Podstawowych, art. 2 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka podstawowych wolności, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 41 § 1 k.p.k. które doprowadziło do bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na tym,

iż w „wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona, bądź też Sąd był nienależycie obsadzony”. Ponadto, podniósł szereg zarzutów rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. mających istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. W przypadku, gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił powyższych zarzutów, obrońca skazanego zarzucił ww. orzeczeniu także rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Kasacja zawierała wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, do czasu rozpoznania wniesionej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno mieć charakter wyjątkowy, gdyż stanowi ona odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). Z tych też względów wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22; postanowienie SN z dnia 9 września 2024 r., II KK 275/24).

Wstępna analiza kasacji nie wskazuje na zaistnienie tego rodzaju okoliczności. Obrońca skazanego podniósł co prawda zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej związany z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej wskazywane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Pozostałe zarzuty dotyczą w istocie wadliwości związanych z kontrolą odwoławczą oraz postępowaniem dowodowym prowadzonym przed sądem II instancji i również nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Ocena ewentualnej skuteczności wszystkich zarzutów oraz tego czy

w przedmiotowej sprawie doszło do uchybień wskazywanych przez obrońcę wymaga przeprowadzenia szczegółowej i pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana. Powyższej oceny nie można bowiem dokonywać na etapie rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia tj. na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji w sytuacji, gdy podniesione zarzuty nie wskazują „na pierwszy rzut oka”, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiału dowodowego zawisłej sprawy, na ich niewątpliwą zasadność.

Co się zaś tyczy eksponowanej sytuacji osobistej i rodzinnej skazanego, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanego z instytucji prawa karnego wykonawczego jak odroczenie wykonania kary czy przerwa w jej wykonaniu (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22; postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie z dnia 29 sierpnia 2024 r., IV KK 275/24).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[ms]